

Eerlijk? Wij worden zot in ons kot, maar we moeten erdoor.

Na de paasvakantie komen er misschien nog (minstens) twee weken thuiszitten bij. Dat is geen fijn vooruitzicht. Het water staat ons op alle vlakken aan de lippen: telewerk is een noodoplossing maar we halen niet dezelfde efficiëntie als op het werk, technisch werkloos betekent minder inkomen, we missen onze sociale contacten om nog te zwijgen van onze ouders en grootouders, sporten is gezond maar kan niet in clubverband, ons huishouden loopt in de soep...

En dan hebben we het nog niet eens over onze kinderen! Die moeten we naargelang hun leeftijd meer of minder in het oog houden, zinvol entertainen, op tijd van eten voorzien en waken over hun schoolwerk. Voor kinderen in het secundair onderwijs beperkt zich dit in het beste geval tot in gang zetten en mee nadenken over een creatieve schrijfpdracht. Zij vinden doorgaans zelf hun weg in het afstandsleren; ook wanneer er nieuwe leerstof gepre-teached zal worden. Maar voor kinderen in het basisonderwijs is dit allemaal niet zo vanzelfsprekend: surfen naar online oefenmateriaal, werkbundels afdrukken, elke dag hardop lezen... We proberen een zo goed mogelijke surrogaatleraar te zijn, maar het gaat ons niet goed af.

En toch weten we dat het moet. We willen niet dat onze kinderen risico lopen om besmet te raken op school of anderen te besmetten. We vertrouwen in de overheid om alle belangen af te wegen maar het belang van onze gezondheid daarbij te laten primeren. We vertrouwen in de leraren om ons zo goed mogelijk te ondersteunen bij het schoolwerk van onze kinderen. Wij zijn geen leraren en dat verwacht ook niemand van ons, alleen wijzelf misschien. We doen allemaal ons best en moeten erkennen dat dat goed genoeg is. Werkgever, collega, leraar, partner... leg de lat hoog maar niet te hoog. Hoe lang we nog moeten volhouden weten we niet. Maar we weten wel dat we erdoor moeten.

Wij schrijven dit namens alle ouders. De ouders in precaire situaties - van wiens kinderen de leraren soms nog steeds niets gehoord hebben - willen we zeker niet vergeten: ouders met kinderen die gedragsproblemen hebben, ouders die hun inkomen verliezen, ouders die psychologische hulp nodig hebben... Iedere ouder heeft andere noden, maar ook een andere draagkracht. Ook dat moeten we erkennen en respecteren.

Hou vol en draag zorg voor jezelf en elkaar!

VCOV vzw

VCOV vzw Vlaamse Confederatie van Ouders en Ouderverenigingen
Berkendreef 7 - 3220 Holsbeek
Tel. 016 388 100 – info@vcov.be, www.vcov.be